

«Μνήμη Ὁαύνης» – 1924-2004 :

Ἡ ὀγδοηκοστὴ ἐπέτειος
τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας

■ Καὶ ἄλλη «ἄνωθεν βεβαίωσις»

Θαῦμα ἐπιβεβαιωτικὸ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου*

Ἀποκάλυψις τῆς Θεοτόκου
στὸν ἐνάρετο Ρῶσο Μοναχὸ Μπόρις / Νικόλαο
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βαλαὰμ
(† 7.5.1969)

ΟΙ ΕΚΔΟΤΕΣ τοῦ Ὁρθοδόξου περιοδικοῦ τῶν Η.Π.Α. «Ὁρθόδοξος Λόγος» (*Orthodox Word*) ἐπεσκέφθησαν προσφάτως τὴν περίφημη Ρωσικὴ Ἱερὰ Μονὴ Βαλαάμ, ἐπὶ τῆς λίμνης Λαντόγκα, ὅπου ὁ Ἱερομόναχος Κενσουρίνος τοὺς παρέδωσε τὴν χειρόγραφο αὐτοβιογραφία τοῦ Γέροντός του π. Μπόρις (Νικολάου στὸ Μέγα Σχῆμα), τὴν ὁποία ἐδημοσίευσαν, σὲ ἀγγλικὴ μετάφρασι («O.W.», ἀριθ. 5-6/160-161/Σεπτέμβριος - Ὀκτώβριος 1991).

Ποῖος ἦταν ὁμως ὁ π. Μπόρις μὲ τὸν θαυμαστὸ βίό του; Ὁ ἅγιος αὐτὸς Γέρων ἐγεννήθη τὴν 22.7.1876. Μετὰ ἀπὸ ἀπὸ πολλὰς δοκιμασίες, εἰσήλθε τὸ 1900 στὴν Ἱερὰ Μονὴ Βαλαάμ, ὅπου διέπρεψε στὴν ἀρετὴ καὶ τοὺς ἀσκητικούς κόπους.

Μία ομάδα ἀσκητῶν - ὁμολογητῶν τῆς Μονῆς αὐτῆς, ὑπὸ τὸν Ἱερομόναχο Μιχαὴλ († 1962) παρέμειναν πιστοὶ στὴν τήρησι τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο τοὺς ἐστοίχισε βεβαίως ταλαιπωρίες καὶ ταπεινώσεις.

Τὸ 1940, ἐγκατέλειψαν τὴν Μονὴ τοῦ Βαλαὰμ καὶ εὐρέθησαν στὴν ἐπὶ τοῦ Φινλανδικοῦ ἐδάφους ὁμώνυμη Μονὴ (Νέο Βάλαμο), ὅπου ἀφοῦ παρέμειναν μέχρι τοῦ 1957, ἐζή-

τησαν νὰ ἐπιστρέψουν στὴν πρώτη τους Μονή. Ὅμως, ἀντὶ αὐτοῦ, τοὺς μετέφεραν στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Σπηλαίων τοῦ Πσκώφ, ὅπου ἔζησαν μέχρι τῆς κοιμήσεώς των σὰ ὑπόγει-α σπήλαια.

Μερικοὶ ἀπὸ τὴν ομάδα τους εἶχαν κατέλθει ἤδη (1926) ἀπὸ τὸ Βαλαὰμ στὴν Τσεχοσλοβακία καὶ ἐνετάχθησαν στὴν Ἀδελφότητα τοῦ Ἁγίου Ἰὼβ Ποτσάεβ (Μονὴ Βλαντιμήροβα) ἢ ἐτέθησαν στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς, ἡ ὁποία εἶχε ἀκόμη τὴν ἑδρα της στὴν Σερβία (Κάρλοβιτς). Ὁ πλέον γνωστὸς ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ π. Φιλήμων, ἐκοιμήθη ὀσιακῶς στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Τριάδος τοῦ Τζόρντανβιλ τῶν Η.Π.Α., κατὰ τὸ ἔτος 1956.

Τὸ πολὺ χαρακτηριστικὸ θαῦμα, τὸ ὁποῖο δημοσιεύουμε ἐν συνεχείᾳ, ἀποτελεῖ τὸ 14ο κεφάλαιο τῆς αὐτοβιογραφί-ας τοῦ ὀσιωτάτου Μοναχοῦ Μπόρις/Νικολάου.

* * *

Ὁμάδα ἀσκητῶν «παλαιοημερολογιτῶν» πρὸ τῆς ἀποχωρήσεώς τους ἀπὸ τὸ Νέο Βάλαμο τὸ 1957. Ἐξ ἀριστερῶν: καθήμενοι, οἱ Γέροντες Ἰσαυρος καὶ Μιχαήλ ὄρθιοι, Γουρίας, Σέργιος, Γεννάδιος καὶ Μπόρις.

ΤΟΝ Σεπτέμβριο του 1925 υπήρξε μία διαίρεσις τῶν ἀνθρώπων στοὺς Βαλαὰμ σὲ «παλαιοημερολογίτες» καὶ σὲ «νεοημερολογίτες».

Ἄρχισαν νὰ μᾶς πιέζουν νὰ πᾶμε μὲ τὸ νέο ἡμερολόγιο. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἀδελφοὺς παρέμειναν πιστοὶ στοὺς Παλαιὸ Ἡμερολόγιο.

Νομικὲς διαδικασίαις ἄρχισαν. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκησις ἐφθασε. Συνεστήθη ἓνα δικαστήριον μὲ τὴν ἐποπτεία τοῦ Ἡγουμένου Παυλίνου. Ἄρχισαν νὰ συγκεντρώνουν τοὺς Ἀδελφοὺς ἓνα πρὸς ἓνα, καὶ πολλοὶ ἐκδιώχθησαν ἀπὸ τὴν Μονή.

Ἦλθε καὶ ἡ σειρά μου ἐπίσης. Πῆγα μέσα στοὺς δωματίους καὶ ἐκεῖ καθόταν ὁ Ἡγούμενος Παυλίνος μὲ ἄλλους τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως.

Ὁ Ἡγούμενος εἶπε: «*Ἐδῶ εἶναι ἓνας δοῦλος τοῦ Θεοῦ· ἐρωτήσατε αὐτόν*». Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶπε, ὅτι θὰ ὠμίλουσε καὶ ὅτι κάθε τι θὰ πρέπει νὰ καταγραφῆ.

Αὐτοὶ ἐρώτησαν: «*Δέχεσαι τὸν π. Παυλῖνο ὡς Ἡγούμενο;*». «*Θὰ πηγαίνης στις ἐκκλησιαστικὰς ἀκολουθίας κατὰ τὸ νέο ἡμερολόγιο;*».

Δὲν ἀπάντησα σὲ αὐτὴ τὴν ἐρώτησι· ἦταν ὡς νὰ παρέλυσεν ἢ γλώσσα μου. Αὐτοὶ ἀνέμεναν καὶ εἶπαν: «*Λοιπόν, γιατί δὲν ἀπαντᾷς;*». Δὲν μποροῦσα νὰ εἰπῶ τίποτε. Μετὰ αὐτοὶ εἶπαν: «*Καλὰ, πῆγαινε, δοῦλε τοῦ Θεοῦ, καὶ σκέψου πάντως σὲ αὐτό*».

ΑΡΧΙΣΑ νὰ προσεύχωμαι στὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν «*Ἐγγυητριά*» μου ἀπὸ τὴν καρδιά μου: «*Πές μου καὶ ὑπόδειξέ μου τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μου: Μὲ ποιο μέρος νὰ πάω, μὲ τὸ νέο ἢ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο; Θὰ πρέπει νὰ πηγαίνω στοὺς Καθολικοὺς ἢ κάπου ἄλλου;*». Καὶ ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς προσευχόμενος στὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ὑπακοῆς μου στὴν κουζίνα.

Ὅταν ἐτελείωσα τὴν ἀπογευματινὴ μου ὑπακοή, πῆγα στοὺς κελλίους μου καὶ σκέφθηκα μὲ τὴν ἀπλότητα τῆς καρδιάς μου: «*Γιατί δὲν μοῦ ἀπαντᾷς, Μητέρα τοῦ Θεοῦ;*». Ἀλλὰ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ δὲν μὲ ἐγκατέλειψε τὸν ἁμαρτωλό. Ὁ Θεὸς θέλει τὴν σωτηρίαν ὅλων.

Ξαφνικὰ τὸ Καθολικὸ ἐμφανίσθηκε μπροστά μου, τὸ ἴδιο ὅπως εἶναι: τὸ ἴδιο ὕψος, πλάτος καὶ μήκος. Ἦμουν κατάπληκτος ἀπὸ αὐτὴ

Ὁ Γέρων Μπόρις

Ἡ θαυματουργὸς Εἰκὼν τῆς Παναγίας «Ἐγγυήτρια τῶν Ἀμαρτωλῶν».

τὴν θαυμαστὴ ἐμφάνισι - πῶς μπήκε στὸ μικρὸ μου κελλί; Ἄλλὰ ἡ ἐσωτερικὴ μου φωνὴ μοῦ εἶπε: «Ὅλα εἶναι δυνατὰ στὸν Θεό. Τίποτε δὲν ἀδυνατεῖ γι' Αὐτόν».

«Λοιπόν», σκέφθηκα, «θὰ πρέπει κανεὶς νὰ πηγαίνει στὸ Καθολικὸ κατὰ τὸ νέο ἡμερολόγιο». Μετά, ἐνῶ τὸ σκεφτόμουν αὐτό, μία σκούρα κουρτίνα ἔπεσε ἀπὸ ψηλά, στὸ μέσον τῆς ὁποίας ὑπῆρχε ἓνας χρυσοῦς σταυρός. Τὸ Καθολικὸ παρέμεινε πίσω ἀπὸ τὸ πέπλο. Παρέμεινα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

Τὸ Καθολικὸ ἔγινε γιὰ μένα ἀόρατο καὶ ἡ ἐσωτερικὴ μου φωνὴ μοῦ εἶπε: «Πήγαινε μὲ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο καὶ τήρησέ το».

ΚΑΙ ἄκουσα μία φωνὴ γυναικός, ἡ ὁποία ἐρχόταν ἀπὸ ὑψηλὰ ἀπὸ τὴν γωνία: «Ἄν θέλῃς νὰ σωθῆς, κράτησε πιστὰ τὶς παραδόσεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων».

Καὶ μετὰ ἡ ἴδια φωνὴ ἐπαναλήφθηκε γιὰ δευτέρη φορά, καὶ τὴν τρίτη φορά ἡ φωνὴ εἶπε: «Ἄν θέλῃς νὰ σωθῆς, τήρησε πιστὰ τὴν παράδοσι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων, καὶ ὄχι αὐτῶν τῶν "σοφῶν" ἀνθρώπων».

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ θαῦμα, ὅλα ἐξαφανίσθηκαν καὶ ἀπέμεινα μόνος στὸ κελλί μου. Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χαίρεται πού ὁ Κύριος μοῦ ὑπέδειξε τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας, μὲ τὶς προσευχὲς τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀπὸ τότε μέχρι τώρα, θυμᾶμαι αὐτὸ τὸ μεγάλο θαῦμα γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

□

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 252/Ἰανουάριος- Φεβρουάριος 1993, σελ. 102-103.